

[Mimi Jakobsen]

men dem, der er rigtig dårligt kørende, eller rettere hverken kørende eller gående, men liggende – må der være nogle minimumskrav til, hvordan det skal foregå, uanset hvilken af de 275 kommuner man bor i. For det er liv og død, det drejer sig om her, ligesom folkepensionen og pengene er det. Og når vi taler om forsørgelse, skal vi huske, at det også er en del af forsørgelsen, for det er en livsbetingelse, at de kan få den service.

Derfor kunne jeg tænke mig, at vi prøvede at definere mellem os, hvad det er, der for nogle små grupper af mennesker er lige så vigtigt som de penge, vi deler ud, og gøre os klart, at der på det niveau altså ikke er total kommunal råderet. Vi lægger nogle minimumskrav fra Folketingets side. Kommunerne vil skribe op: Ih, det er vores borgere, vi ved bedst! Undskyld mig, det er også vores borgere. Vi laver nogle love og stiller nogle forventninger til, at det i hvert fald bør foregå på den og den måde. Er der så kommuner, der gerne vil gøre noget mere og f. eks. vil prioritere ældre, syge, eller hvad det nu er, højt, er det da fint nok. Men på nogle områder – og det er dér, jeg synes vi skulle begynde i forbindelse med disse forslag fra Socialdemokratiet – må vi sige: Hvor kan vi blive enige om at tage fat først, hvordan kan vi komme videre i årene fremover, og hvor langt skal man overhovedet komme?

Jeg synes altså, at Socialdemokratiet har taget for mange ting med, og jeg ville foretrække, at vi begyndte med at fastslå, hvilke garantier vi skal give hjælpeløse mennesker i vort samfund. Det koster nok ikke alverden, men det er utrolig vigtigt også i hele vores stående debat om, hvad det er, der holder os sammen, om vi snart er et folk mere. Jeg hører ustandselig denne bemærkning: Hvorfor skal vi give til de indvandrere og de flygtninge, når vi ikke kan sørge for de gamle? Jeg er sikker på, at alle herinde får de breve også. Det er, fordi vi har de grelle eksempler, fordi man kan læse om sådan nogle forhold, som vi andre heller ikke vil forsvare, og hvortil vi må sige: Jamen hvad er det også for en måde, det foregår på!

Vi bliver nødt til også i den forbindelse at tage diskussionen om dette her; vi må prøve at luge ud i de grelle eksempler, for ellers får vi altså en debat ude i landet, der kører på, at vi kun har råd til os selv og ikke har råd til nogen hensyn over for andre, som, når det kommer til

stykket, selvfølgelig objektivt set lever i en jammerlig nød sammenlignet selv med vores dårligst stillede.

Der er en eller anden moral, en eller anden større debat, der skal uddrages af dette her. Jeg kan ikke helt formulere det endnu, men det, der bør komme ud af det, er svar på spørgsmålet: Hvad er det, vi skal med hinanden? Hvor langt vil vi 5 millioner mennesker garantere hinanden? Det gør ikke noget, hvis vi begynder at gøre os det lidt klart, hvad det er for et samfund, vi skal have, inden vi går videre i Europa, hvor vi jo heldigvis skal videre. Det gælder kulturelt og på alle mulige andre områder, men det gælder også på disse omsorgsmæssige, eller hvad man skal kalde det, områder.

Jeg vil altså meget gerne tage chancen, som jeg i øvrigt også synes Venstres ordfører gjorde det – og det glædede mig faktisk – for at få drøftet nogle andre spørgsmål eller i hvert fald se på disse spørgsmål ud fra nogle andre vinkler for at se, om noget af det ikke kunne gøres. Jeg ønsker ikke ubetinget, at noget skal koste mere – det ville da være fint, hvis det ikke koster mere, intet kunne glæde mig mere – men vi bliver bare nødt til at begynde et sted på nogle af de områder, jeg har nævnt, og jeg tror, vi får en ubehagelig polarisering i samfundet, hvis vi ikke gør det, og det er måske det allerværste ved det; det er måske endnu værre, end at der er nogle rundt omkring, der ikke kan få passet deres børn lige med det samme.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne erklære mig meget enig med fru Mimi Jakobsen i det, hun sagde om, at det er vigtigt at tage nogle specielle grupper ud – nogle grelle eksempler, kaldte fru Mimi Jakobsen det – og få hånd om det, fordi der ellers er så mange andre problemer, vi ikke kan få løst, fordi det vil virke helt urimeligt på mennesker, der kender netop disse grelle eksempler. Det skal jeg vende tilbage til.

Men jeg vil gerne begynde med at kvittere over for Socialdemokratiet for, at de har rejst denne debat. Jeg vil da også stille sige til finansministeren, at jeg sådan set synes, at Socialdemokratiet i forskellige sammenhænge faktisk har prøvet at bidrage til diskussionen om den offentlige sektor – jeg mener ikke kun her i folketings salen, men også i det nordiske arbejde, som vi jo har hørt om ved SAMAK-rappor-